

Első fejezet

A Napzúzó úgy fúródott bele a Carida rendszerébe, mint orgyilkos tőr a mit sem sejtő áldozat szívébe.

Kyp Durrón az irányítópult fölé görnyedt, és izzó tekintettel tartott célja felé. A szuperfegyver erejével – valamint az Exar Kun jelenésétől elsajátított technikákkal – Kyp arra készült, hogy véget vessen minden fenyegetésnek, ami az Új Köztársaság ellen irányul.

Alig pár napja robbantotta atomjaira Daala admirálist és két csillagrombolóját a Katlan Ködben. A robbanás szélén elpottyantotta a Napzúzó egyik koporsó nagyságú üzenőkapszuláját, hogy a galaxis tudja, ki győzedelmeskedett itt.

És most a Birodalom caridai katonai kiképzőközpontja ellen indult.

A katonai bolygó nagyobbacska világ volt, erős gravitációval, hogy erősítse a leendő rohamosztagosok izmait. A természetes vadságukban háborítatlan területek kitűnő gyakorlótérül szolgáltak: sarki jégpuszták, sűrű esőerdők, sziklás hegyvidékek, és forró, sivatagi katlanok mérges, soklábú hullókkal.

Carida mintha épp az ellentéte lett volna Kyp békés hazájának, a Deyernek, ahol valamikor a családjával élt tutajvárosokban a szelíd, terraformált tavakon – ez a béke azonban szertefoszlott, amikor Kyp szülei úgy döntöttek, hogy tiltakoznak az Alderaan elpusztítása miatt. Rohamosztagosok

csaptak le a kis kolóniára, Kypet és szüleit a Kessel fűszerbányáiba hurcolták, míg Kyp bátyját, Zethet a rohamosztások kiképzőközpontjába vitték.

Most, ahogy a katonai bolygó körül keringett, Kyp arcán egy olyan ember feszült, kemény kifejezése ült, aki már megküzdött saját lelkiismerete perzselő tüzeivel. Árnyék borult a szemére. Nem hitte, hogy ennyi év után még életben találhatja a bátyját – de meg akarta tudni az igazságot.

És ha Zeth nincs itt, akkor neki elég ereje van arra, hogy akár az egész caridai naprendszert elpusztítsa.

Egy hete hagyta ott Luke Skywalker a Yavin 4 Nagy Templomának tetején. Még ez előtt kilopta a Napzúzó tervezési paramétereit a naiv alkotó, Qwi Xux elméjéből. Aztán felrobbantott öt csillagot, hogy eleméssze Daala admirálist és két csillagrombolóját. Daala az utolsó pillanatban észbe kapott, és menekülni akart, de hiába. A robbanás lökéshullámainak ereje még a Napzúzó ablakait is elhomályosította, amikor a tűz megcsapta Daala zászlóshajóját, a *Gorgont*.

A félelmetes győzelem után Kyp megszállottsága, ha lehet, még fokozódott. Hiperpályán száguldott a Birodalom megsemmisítésére...

A caridai védelmi rendszer érzékelte a Napzúzót, amikor Kyp orbitális pályára lépett. Kyp úgy döntött, hogy gyorsan leadja ultimátumát, még mielőtt a birodalmiak valami ostobasággal próbálkoznának. Széles frekvenciatartományban sugározni kezdte az adást.

– Caridai katonai akadémia! – kezdte, és igyekezett minél mélyebb hangon beszélni. – Itt a Napzúzó pilótája beszél! – Elméjében annak a nagykövet-pojácának a neve után kutatott, aki diplomáciai incidenst robbantott ki a Coruscanton azzal, hogy Mon Mothma arcába loccsantotta az italát. – *Furgan nagykövettel* kívánok beszélni a megadásuk feltételeiről.

A bolygó nem felelt. Kyp a komrendszerre meredt, és várta, hogy valami hang törjön elő a hangszórókból.

Riadófények villantak fel a konzolon; a caridaiak vonósugárba próbálták fogni a Napzúzót, Kyp azonban jedi-gyorsasággal kezdett dolgozni a konzolon, és a pályáját véletlenszerűen, szaggatottan változtatta. A birodalmiak így nem foghatták be.

– Nem játszadozni jöttem – Kyp keze ökölbe szorult. Lecsapott a komegységre. – Carida, ha nem válaszolnak tizenöt másodpercen belül, belelövök egy torpedót a napjukba. Azt hiszem, tudják, mire képes ez a fegyver. Megértették?

Hangosan számolni kezdett. – Egy... kettő... három... négy... – Tizenegynél tartott, amikor nyers hang dörrent a komrendszerből.

– Behatoló, leszállókoordinátákat közvetítünk. Pontosan tartsa be őket, különben elpusztítjuk. Leszálláskor azonnal adja át a hajó irányítását a rohamosztagosoknak.

– Úgy látom, nem értik, miről van szó – mondta Kyp nevetve. – Vagy *most azonnal* beszélhetek Furgan nagykövettel, vagy az önök bolygórendszere lesz a galaxis legújabb fénypontja. Már felrobbantottam egy csillagködöt néhány birodalmi csillagrombolóért; azt hiszik, hogy nem pusztítanak el egy kisebb csillagot, hogy megszabaduljak egy rohamosztagosoktól hemzsegő bolygótól? Kapcsolják Furgant. Képpel együtt.

A holopanel felvillant, és Furgan széles, lapos arca jelent meg. A nagykövet félrelökte a kommunikációs tisztet. Kyp azonnal felismerte Furgant sűrű szemöldökéről és vastag, lilás ajkáról.

– Miért jöttél ide, lázadó? – kérdezte Furgan. – Nem vagy abban a helyzetben, hogy követelőzhess.

Kyp forgatni kezdte a szemét; máris a türelme végén járt. – Idehallgasson, Furgan. Tudni akarom, hogy mi történt a bátyámmal, Zethtel. A Deyer bolygóról sorozták be úgy tíz

éve, és ide hozták. Ha erről mindent elmond nekem, talán tárgyalhatunk.

Furgan sűrű szemöldökráncolással meredt rá. – A Birodalom nem tárgyal terroristákkal.

– Nincs más választása.

Furgan tétovázott, végül beadta a derekát. – Bele fog telni egy kis időbe, amíg megtalálunk egy ilyen régi információt. Maradj orbitális pályán; megnézzük.

– Egy órájuk van – jelentette ki Kyp, és bontott.

A Caridán, a birodalmi kiképzőbolygó központi erődjében Furgan nagykövet a kommunikációs tisztre meredt. – Nézzen utána annak, ami a fiú mondott, Dauren hadnagy. Tudni akarom, mire képes ez a fegyver.

Egy rohamosztagos hadnagy masírozott be, olyan precíz menetlépésekkel, hogy Furgan beleborzongott a csodálatba. – Jelentést – mondta a kapitánynak.

A sisakhangszóró felerősítette a rohamosztagos hangját. – Ardax ezredes jelenti, hogy támadócsapata indulásra kész az Anoth bolygó felé – mondta. – Nyolc MT-AT járművünk van a *Vendetta* naszádba behajózva, egy teljes fegyveres csapattal együtt.

Furgan kopogni kezdett a sima konzollapon. – Talán túlzott erőbedobásnak tűnik mindez egy kisgyerek elrablásához, és egyetlen asszony legyőzéséhez, aki vigyáz rá. De ez a gyermek Jedi, és nem szabad alábecsülnünk azt a védelmet, amit a lázadók felépíthettek. Mondja meg Ardax ezredesnek, hogy készüljenek fel az azonnali indulásra. Nekem most egy apróbb kellemetlenséget kell elintéznem itt, aztán mehetünk a Császár ifjú, képlékeny utódjáért.

A rohamosztagos tisztelgett, aztán sarkon fordult és kiment.

– Nagykövet úr – mondta a kommunikációs tiszt a kijelzőket figyelve –, kémhálózatunk jelentései szerint a Láza-

dók elloptak egy Napzúzó nevű birodalmi fegyvert, ami állítólag képes beindítani egy csillag robbanását. A Katlan Ködben pedig rejtélyes, többszörös szupernova-robbanás történt alig egy hete; épp ahogy a behatoló állította.

Furgan beleborzongott a várakozásba; gyanúja beigazolódtott. Ha meg tudja szerezni a Napzúzót és a Jedi-gyermekeket is, akkor nagyobb hatalom lesz a kezében, mint a Magrendszer bármelyik handabandázó hadurának! A Caridából talán egy virágzó, új Birodalom központja lehet – Furgan régens uralma alatt.

– Míg a Napzúzó pilótája ránk vár a bátyjával kapcsolatos hírek miatt – mondta Furgan –, addig teljes körű támadást indítunk a hajója ellen. Nem szalaszthatunk el egy ilyen lehetőséget.

Kyp a Napzúzó kronométerére nézett. Minden perccel egyre dühösebb lett. Ha nem Zethről lett volna szó, már rég belelőtte volna az egyik rezonanciatorpedóját a Carida napjába, aztán kényelmesen hátradőlve nézte volna végig, ahogy a rendszer fehéren izzó szupernovává változik.

A caridai tiszt képe sercegve villant fel. – A Napzúzó pilótájának – mondta hidegen és hivatalosan. – Ön Kyp Durren, annak a Zethnek az öccse, akit a Deyer telepesvilágán toboroztunk? – A tiszt vontatottan beszélt; minden egyes szótagot szükségtelen pontossággal hangsúlyozott ki.

– Már mondtam, hogy az vagyok. Mit tudtak meg?

A tiszt képe mintha elhomályosult volna. – Sajnálatos módon a bátyja nem élte túl az alapkiképzést. A mi oktatási módszerünk nagyon kemény, hogy a legjobbakon kívül mindenki mást elriasszon.

Kypnek mintha zuhatag robaja zúgott volna a fülében. Számított erre a hírre, a bizonyosság mégis kétségbeejtette. – És... milyen körülmények között halt meg?

– Megnézem – mondta a tiszt. Kypnek jó sokáig kellett várnia. – Egy hegyi túlélőgyakorlaton hirtelen hóviharba került a csapata. Úgy tűnik, hogy halálra fagyott. Utalás van arra, hogy hősi áldozatot hozott a többiek életben maradásáért. A pontos részletek megvannak egy állományban; áttöltöm, ha kívánja.

– Töltse – Kypnek kiszáradt a szája. – De mindent! – Eszébe jutott egy kép: két kisfiú dob apró nádtutajokat a vízre, és nézik, ahogy az áramlat a mocsarak felé sodorja őket; aztán felvillant előtte Zeth arca, amikor a rohamosztagosok elhurcolták.

– Egy pillanat – mondta a tiszt.

Kyp a képernyőjén átfutó adatokat figyelte. Exar Kun jutott eszébe, a mester, akitől olyan dolgokat tanult, amiket Luke Skywalker nem volt hajlandó megtanítani. Zeth halálának híre mintha elvágta volna a Kypet visszatartó utolsó szálát is. Most már semmi sem állíthatta meg.

Nem lesz irgalmas a gyilkos Caridával szemben. Ki fogja tépni ezt a birodalmi tüskét az Új Köztársaság oldalából, aztán lecsap a birodalmi hadurakra, akik a galaktikus mag körül gyűjtögetik erőiket.

Megvárta, amíg Zeth adatai teljesen átjönnek a Napzúzó memóriájába. Sokáig el fog tartani, amíg mindezt feldolgozza, amíg elképzeli a bátyja életének minden egyes részletét, azt az életet, amit együtt kellett volna élniük...

A bolygó vékony légkörrétegéből negyven TIE-vadász köteléke bukkant fel. Másik húsz közeledett a bolygó másik oldala felől, ollóba fogva a Napzúzót. Zeth adatállományának az áttöltése csak időnyerés volt, hogy lekössék a figyelmét, amíg a caridaiak előkészítik a támadást!

Kyp nem tudta, hogy nevéssen vagy dühöngjön. Keserű mosoly villant fel az arcán, aztán elenyészett.

A TIE-vadászok vad tűzzel közeledtek, abban a hitben, hogy kárt tudnak tenni a hajóban. Kyp érezte a becsapódó

nyalábok tompa döndüléseit a Napzúzó oldalán, a quantumréteges, különleges páncél azonban még egy csillagromboló turbólézerének is ellenállt.

Az egyik TIE-pilóta felvette a kapcsolatot Kyppel. – Körül vagy véve. Nem menekülhetsz.

– Sajnos éppen most fogytam ki a fehér zászlókból. – Szenzorai segítségével megkereste azt a vadászt, amelyiktől az üzenet érkezett. Célra állította védekezőlézereit, és lövése átszakította a TIE lapos nappaneljét. A vadászgép fehérnarancs tűzgömbbé robbant.

A többi TIE-vadász megtorló akcióba kezdett minden oldalról. Kyp sem télenkedett: öt újabb áldozatot választott ki. Hármát el is talált.

A Napzúzó különleges mozgékonyága lehetővé tette, hogy kitérjen fölfelé, amikor a megmaradt TIE-vadászok viszonozták a tüzet az első áldozatok terjedő tűzgolyói mögül. Kyp felnevetett, amikor két vadász véletlenül egymást találta el a keresztűzben.

A harag feltámadt és megerősödött benne, növelte erőtaralékait. Már így is több figyelmeztetést adott, mint amennyit a caridaiak megérdemeltek. Megtette ultimátumát, Furgan pedig támadóhajókat küldött.

– Ez volt az utolsó hiba, amit elkövettél – mondta. A TIE-vadászok tovább lövöldöztek, de többször tévesztettek célt, mint ahányszor nem. Lézersnyalábok pattantak le ártalmatlanul a Napzúzó burkolatáról. Mintha a pilóták nem tudták volna, hogyan kell rendesen célozni és löni. Nyilván minden idejüket szimulációs kamrákban töltötték, igazi úrharcban még sosem vettek részt. Kyp viszont az Erőre támaszkodott.

Újabb hajót robbantott szilánkokra, aztán úgy döntött, hogy nem pazarolja az idejét tovább erre a csetepatéra. Várta a nagyobb célpont. Két gyors TIE-elfogó vadász suhant utána, amikor elhagyta az orbitális pályát, és a rendszer szívében lévő csillag felé vette útját.

A vadászok legfeljebb annyi kárt tehettek a Napzúzóban, hogy kilövik a kis lézerlövegtornyokat. Daala erőinek egyszer már sikerült kárt tenniük a Napzúzó külső fegyverzetében, de az Új Köztársaság mérnökei kijavították a hibát.

Újabb sérült TIE-vadász robbant szét fehér lángfelhő közepette. Kyp átsuhant a törmelékein, egyenesen a nap felé. A megmaradt birodalmiak eszeveszett tüzeléssel a nyomába eredtek. Kyp azonban ügyet sem vetett rájuk.

Újra és újra Zeth képe jelent meg előtte. Elképzelte a bátyját, ahogy reménytelenül, fagyhalállal pusztul el egy olyan hadsereg gyakorlatán, melynek sosem akart a tagja lenni. Kyp csak úgy tudott megszabadulni ettől az emléktől, ha az egész bolygót tisztító tűzbe boríthatta, olyan tűzbe, amit csak a Napzúzó hozhat létre.

Aktiválta a rezonanciatorpedó kilövőrendszerét. A nagy energiájú lövedék ovális alakú plazmatöltet formájában fog elindulni a Napzúzó alján lévő toroid alakú generátorból.

Legutóbb Kyp egy köd óriáscsillagaiba lőtt torpedókat. A Carida napja jelentéktelen, sárga nap volt, a Napzúzó azonban itt is képes volt megindítani a magban a láncreakciót...

Ahogy Kyp az izzó, sárga gömb felé közeledett, fényes napkitörések emelkedtek a felszín fölé. A fortyogó magma meleg gázcsomókat emelt fel, amelyek kihűlve visszahulltak a kavargó, izzó mélységbe. Sötét napfoltok éktelenkedtek himlőhelyként a nap arcán. Kyp az egyik ilyen foltot célkörnek szemelte ki.

Betöltötte a rezonanciatorpedót, és még egyszer hátrapillantott. TIE-üldözői leszakadtak, mert nem akartak a ragyogó nap közelébe merészkedni.

Figyelmeztető lámpák villogtak a konzolon, de Kyp ügyet sem vetett rájuk. Amikor az irányítórendszer fénye zöldre váltott, lenyomta a kilövőgombokat; izzó, kékeszöld ellipszoid röpönt bele a Carida napjába. Célkereső mechaniz-

musaival a lövedék magától megtalálja a magot, és visszafordíthatatlanul instabillá teszi.

Kyp hátradőlt a kényelmes pilótaülésben, és megkönnyebbülten, elszántan felsóhajtott. Átlépett azon a ponton, ahonnan már nem fordulhat vissza.

Ujjongania kellett volna, hisz tudta, hogy csak egy kis idő kérdése, és a katonai akadémia nincs többé. De még ez a tudat sem tudta elmosni azt a fájdalmat, amit a bátyja elvesztése fölött érzett.

Riadószirénák vijjogtak fel a főerődben. Rohamosztagnokok indultak futólépésben a stratégiai pontok felé, ahogy beléjük sulykolták; valójában azonban fogalmuk sem volt róla, mit kéne tenniük.

Furgan arcán komikus döbbenet tükröződött. A szeme úgy kidülledt, mintha ki akarna ugrani a helyéből. Kínlódva kereste a szavakat. – De hát hogyan hibázhatta el az összes TIE-vadász?

– Nem hibázták el, uram – mondta Dauren kommunikációs tiszt. – A Napzúciónak, úgy tűnik, áthatolhatatlan páncélzata van, amilyennel még sosem találkoztunk.

– Kyp Durrón elérte a napunkat. Bár az érzékelőinket zavarják a heves napkitörések, úgy tűnik, hogy valamiféle nagy energiájú lövedéket bocsátott ki – A tiszt nyelt egyet. – Azt hiszem, mindnyájan tudjuk, hogy ez mit jelent, uram.

– Már ha valós a veszély – mondta Furgan.

– Uram... – kínlódott Dauren. – Fel kell tételeznünk, hogy valós. Az Új Köztársaságot hangsúlyozottan nyugtalanította, hogy egy ilyen fegyver birtokában vannak. A Katlan Köd csillagai is felrobbantak.

Kyp Durrón hangja reccsent fel az interkomban. – Carida, én figyelmeztettem önöket, mégis be akartak csapni. Most egyék meg, amit főztek. Számításaim szerint a napjuk mag-

ja két óra múlva éri el a kritikus állapotot. – Egy pillanatra elhallgatott. – Ennyi idejük van arra, hogy kiürítsék a bolygót.

Furgan ököllel az asztalra csapott.

– Uram – mondta Dauren –, mit fogunk tenni? Megszervezzem az evakuációt?

Furgan megpöccintett egy kapcsolót, és összeköttetést teremtett a lenti hangárral. – Ardax ezredes, azonnal gyűjtse össze az erőit. Szálljanak be a *Vendettába*. Az anothi támadócsapat egy órán belül indul, velem együtt.

– Igenis, uram – hallatszott a válasz.

Furgan a kommunikációs tiszthez fordult. – Biztos benne, hogy a fiú bátyja halott? Semmit sem játszhatunk ki elene?

Dauren pislogott. – Nem tudom, uram. Ön azt mondta nekem, hogy tartsam föl, ezért kitaláltam egy történetet, és elküldtem egy hamis állományt. Akarja, hogy tényleg utánanézzek?

– Hát persze, hogy akarom! – üvöltötte Furgan. – Ha a bátyját túsznak használhatjuk, talán rákényszeríthetjük a kölyköt, hogy semlegesítse a Napzúzó hatását.

– Azonnal, uram – mondta Dauren, és bőszen csapkodni kezdte a billentyűzetet.

Furgan hat kiképzőparancsnoka masírozott be a terembe, és tisztelegtek. Furgan, aki alacsonyabb volt, mint a parancsnokai, összefonta a kezét a háta mögött, és kidüllesztette a mellkasát, úgy kezdett beszélni.

– Vegyék számba a Carida összes üzemképes hajóját. Mindet. Le kell tölteni az adatmagot minden számítógépről, és el kell szállítani a lehető legtöbb embert. Kétlem, hogy sikerülne az összeset elvinni, ezért rang szerint szelektálnak.

– Harc nélkül hagyjuk el a Caridát? – kérdezte az egyik tábornok.

Furgan tajtékozva ordított rá: – Felrobban a nap, tábornok! Hogy akar ez ellen harcolni?

– Rang szerint evakuálunk? – pillantott fel Dauren. – De én csak hadnagy vagyok, uram!

Furgan vészjósló arccal meredt Daurenre, aki visszagörnyedt a konzolja fölé. – Legalább így jobban érdekelt abban, hogy megtalálja a kölyök bátyját, és hatástalanítsa a torpedót!

Félig polarizált ablakain át Kyp látta, hogyan kanyarodnak vissza a TIE-vadászok a Carida felé. Elégedetten elmosolyodott. Jó lesz majd nézni a Carida fejvesztett nyüzsgését, ahogy próbálnak minden értékeset elcipelni az egész bolygóról.

A következő húsz percben a főerődből kisorjázó hajókat nézte: kis vadászok, nagy személyszállítók, Csillagmunkás bárkák és veszedelmes külsejű csatahajók.

Kyp dühös volt magára, amiért megengedte a birodalmiaknak, hogy ennyi értékes fegyverzetet megmentsenek. Biztos volt benne, hogy ezeket a fegyvereket végül az Új Köztársaság ellen vetik majd be; de most jobban lekötötte a naprendszer elpusztításának öröme.

– Nem menekülhettek – suttozta. – Néhányan talán eliszkolhattok, de mind nem. – A kronométerre pillantott. Most, hogy a nap már itt-ott pulzálni kezdett instabilitásában, Kyp már jobban fel tudta becsülni, mennyi idő múlva lesz a robbanás. A caridaiaknak még huszonhét percük van az első lökéshullámig.

A hajók áradata lassan elapadt, csak néhány ócskavas külsejű bárka küzdötte magát fölfelé a gravitációs kútban. A Carida hajóállománya nem tűnt túl bőségesnek; a felszerelés javát valószínűleg már elvitte Thrawn főadmirális vagy valami másik birodalmi hadúr.

A holopanel felvillant, és a kommunikációs tiszt képe jelent meg. – A Napzúzó pilótájának! Dauren hadnagy hívja Kyp Durront! Sürgős üzenet!

Kyp jól el tudta képzelni, milyen sürgős lehet annak, aki még mindig a Caridán van. Jó lassan válaszolt, csak hogy idegesítse a tisztet. – Igen, mi az?

– Kyp Durron, megtaláltuk az ön bátyját, Zethet.

Kyp úgy érezte, mintha valaki fénykardot döfne a szívébe. – Micsoda? Hisz azt mondta, meghalt.

– Alapos ellenőrzést végeztünk, és végül is megtaláltuk. Itt állomásozik a főerődben, és még nem talált hajót. Idehívтам a konzolhoz. Hamarosan megérkezik.

– Ez hogy lehet? – kérdezte Kyp. – Azt mondta, hogy egy gyakorlaton odaveszett! Itt van az állomány, amit átküldött.

– Az hamis információ volt – mondta Dauren hadnagy tompán.

Kyp szorosan összezárta a szemét, mert könnyek kezdtek elhomályosítani a látását; a hirtelen örömtől, hogy Zeth mégis életben van, és a hirtelen dühtől, hogy elkövette a legalapvetőbb hibát – *elhitte*, amit a birodalmiak mondtak.

A kronométerre pillantott. Huszonegy perc a robbanásig. Kyp az irányítópultra csapott, és úgy süvített vissza a bolygó felé, mint a kilőtt lézersugár. Kétkedett benne, hogy lesz elég ideje megmenteni a bátyját, de meg kellett próbálnia.

A kérlelhetetlenül ketyegő időkijelzőre nézett. Égni kezdett a szeme, és görcsbe rándult, valahányszor váltott a szám.

Öt perc alatt ért vissza a Caridához. Szűk körben kezdett keringeni a bolygó körül, és áthaladt a nappal-éjszaka vonal felett. Egy erődcsoportot vett célba, amit a kiképzőközpontnak vélt.

Dauren hadnagy megint megjelent a kis holoernyőn, és egy fehér páncélos rohamosztagot taszigált be maga elé. – Kyp Durron! Kérem, válaszoljon!

– Itt vagyok – mondta Kyp. – Megyek érted!

A tiszt a rohamosztagoshoz fordult. – Huszonegy-tizenkettes, vegye le a sisakját.

A rohamosztagos tétován hámozta le magáról a sisakot, mintha már régen nem csinálta volna. Pislogva állt a szűretlen fényben, mint aki már ritkán látja a világot a saját szemével. Kyp elé szívszaggató látvány tárult: az arc, amit látott, a saját tükörképére emlékeztette.

– Mondja a nevét – szólt Dauren.

A rohamosztagos zavartan pislogott. Kyp arra gondolt, hogy talán elkábították valamivel. – Huszonegy-tizenkettő.

– Nem a szolgálati számát kértem, hanem a nevét!

A fiatal katona gondolkodóba esett, mintha rozsdás, rég nem használt emlékeken ásná keresztül magát. Végül megszólalt, de inkább kérdően, mint kijelentve.

– Zeth? Zeth Dur... Durron...

Kypnek azonban nem volt szüksége rá, hogy a bátyja ki mondja a nevet. Emlékezett a napbarnított, sovány fiúra, aki a Deyer tavaiban úszkált, aki kis kézihálóval fogta a halat.

– Zeth – suttozta. – Jövök.

A tiszt integetni kezdett. – Nem érsz ide időben. Állítsd meg a Napzúzó torpedót. Fordítsd vissza a láncreakciót. Ez az egyetlen reményed.

– Nem tudom megállítani! – felelte Kyp. – Semmi sem tudja megállítani.

Dauren felordított: – Akkor mind meghalunk!

– Akkor mind meghaltok – szólt Kyp. – Mind meg is érdemeltétek, Zeth kivételével. Megyek érte.

Fergetegként szelte át a Carida magaslégkörét. Forró levegő gyöngyözött fel a szuperfegyver oldalán. Hangrobbanások dördültek mögötte.

A bolygófelszín gyomorszorító sebességgel közeledett. Kyp sziklás, szurdokos, repedezett puszta felett suhant el. A lapos sivatagban geometrikus alakzatokat látott, birodalmi mérnökök által épített szabályos utakat.

A Napzúzó meteorként süvített át néhány bunker és fémkunyhó fölött. Elszigetelt rohamosztagosok gyakorlatoztak itt zavartalanul, mit sem sejtve arról, hogy a napjuk hamarosan felrobban.

A kronométer még hét percet jelzett.

Kyp lekérte a célzóképernyőt, és megkereste a főerődöt. A levegő ide-oda lökdöste a hajót, heves szelek fújtak, de Kyp nem törődött vele. A lángra lobbanó atmoszféra cseppjei leperegtek a quantumpáncélról.

– Adják meg a pontos helyzetüket – mondta Kyp.

A kommunikációs tiszt sírva fakadt.

– Tudom, hogy a főerődben vannak! – ordította Kyp. – De pontosan hol?

– A legdélebbi torony felső szintjén – felelte Zeth precízen, katonásan. Visszazökkent a rohamosztagos stílusba.

Kyp látta a katonai akadémia fűrészes tornyait. A szkenerek kinagyították az erőd képét, és kijelölték a Zeth által mondott tornyot.

Még öt perc volt hátra.

– Zeth, készülj, jövök!

– Mind a kettőnkért! – mondta Dauren.

Kyp megrándult. Legszívesebben otthagya volna a tisztet, aki becsapta, aki kétségbeesésbe taszította, és aki miatt végül is elpusztítja a Caridát. A legszívesebben hagyta volna, hogy a hadnagy porrá égjen a naptűzben – de talán még a segítségükre lehet.

– Menjetek ki valami nyílt térre. Egy perc múlva ott leszek. A tetőre nem juttok fel időben, ezért azt lerobbantom.

Dauren bólintott. Zeth végül úrrá lett zavarán, és megszólalt: – Kyp? Az öcsém? Kyp, te vagy az?

A Napzúzó elhúzott a csipkés tornyok felett. Az udvaron több száz alacsonyabb rangú katona próbálkozott kis siklókcal elmenekülni, de hiperhajtómű híján úgysem juthattak messzire.

– Kapcsolja le a védelmi rendszert! – ordította Kyp a tisztnek. Időt vesztett azzal, hogy a külső lézereket lődözte. Kettő felrobbant, de a harmadik, egy hatalmas ágyú, éppen eltalálta a Napzúzót.

A szuperfegyver irányíthatatlanul pörögni kezdett, és nekivágódott az egyik toronynak. Kypnek sikerült úrrá lennie a helyzeten, és felrántotta a gépet. Nem volt ideje dühöngeni. El kellett jutnia a toronyhoz.

A kronométer négy percről háromra váltott.

– Fedezékbe! – ordította. – Lelövöm a tetőt.

Célzott és lőtt – de HIBA üzenetet kapott. A lézerlöveg megsérült az ütközésnél. Kyp elkáromkodta magát, és megfordult, hogy egy másik lézerrel próbálkozzon.

A tető kisebb robbanással beolvadt. Szintetikus kődarabok és fémgerendák szilánkjai repültek szerteszét. Kyp bekapcsolta a vonósugarát, hogy kiszippantsa a törmeléket, mielőtt a darabok lehullanának az alsóbb szintekre.

A tető helyén tátongó füstölgő lyuk fölé kormányozta a gépet. A szkennereket lefelé irányozta, és két embert látott kimenekülni az asztalok alól, ahol eddig megbújtak.

Két perc.

Kyp föléjük lebegett. Ha lejjebb viszi a hajót, amazok eléri a zsiliplétrát, és bemászhatnak a védett Napzúzóba. Kyp már be is programozta a menekülési útvonalat.

Amikor ereszkedni kezdett feléjük, Dauren felállt, és hátulról tarkón vágta Zethet egy fémdarabbal. Zeth térdre rogyott, megrázta a fejét, és reflexből előrántotta a pisztolyát. A tiszt a létra felé ugrott, de Kyp dühében feljebb emelte a hajót, hogy Dauren ne érje el.

A kommunikációs tiszt ugrott, hogy elkapja a létra végét, de csak a hajótestet tudta megérinteni. A quantumpáncél még mindig forró volt a légköri súrlódástól. Dauren felordított, amikor a burkolat megperzselte a kezét.

A tiszt visszaesett a földre, és amikor megfordult, Zeth lézerpisztolyával találta szembe magát. Zeth precíz rohamosztagos módjára célzott és lőtt. A kommunikációs tiszt mellkasában füstölgő lyuk keletkezett. Összerogyott a törmelék közt.

Egy perc.

Kyp megint levitte a hajót, és leeresztette a létrát, de Zeth térdre esett. A tarkójáról vér csorgott, rá a hófehér páncélra. Zeth nem bírt mozogni. Túlságosan megsérült.

Kyp esze gyorsan járt; ráirányította a vonósugarat a bátyjára, és vontatni kezdte a Napzúzó felé. Ez az. Kyp otthagytta az irányítópultot, és a zsiliphez ugrott. Ki kellett volna nyitnia a zsilipet, lemásznia a létrán, és behúznia a testet. Az ajtónyitó szerkezet felé nyúlt...

És ekkor a Carida napja felrobbant.

A lökéshullám átdübörgött a légkörön, és azonnal felgyújtott mindent. Az egész erőd lángra lobbant.

A Napzúzó pörögve hánykolódott. Kyp nekiesett a fülke falának, az arca az ablakhoz lapult. Láttá Zeth szétporladó testének utóárnyékát, amikor a csillagenergia végigsöpört a Caridán.

Kyp a pilótaszékbe küzdötte magát. Jedi-ösztönei munkáltak benne, amikor beindította a hagyományos hajtóműveket. A szupernova első lökéshulláma az elsődleges sugárzás volt, a nagy energiájú részecskék kirepülése. De egy perc múlva már a keményebb sugárzás jön.

Amikor a második energiahurrikán elérte a Caridát, és felhasította a bolygót, a Napzúzó már a biztonságos sebességhatárt túlhaladva száguldott az előre beprogramozott útvonalon.

Kyp érezte, hogy a gyorsulás grimaszba gyúri az arcát. A szemei lecsukódtak, és dühös könnyek kúsztak lassan felfelé a halántékán.

A Napzúzó kirobbant a légkörből, és belépett a hiperűrbe. Amikor a csillagok csíkká húzódtak előtte, mögötte pedig a

szupernova lángjai tomboltak, Kyp végre felordított kétségbeesésében.

Sikolyát elnyelte a hiperűr.

Második fejezet

Leia Organa Solo kibukkant a *Millennium Falcon* belsejéből a Yavin 4-en. A Nagy Massassi Templom hatalmas épületére nézett.

Hűvös volt a reggel a dzsungelholdon, a talajból felszálló pára fátyolként tapadt a fák koronájára és a templom falára. *Gyászfátyol*, gondolta. *Luke-ért*.

Már egy hét telt el azóta, hogy a Jedi Akadémia diákjai megtalálták Luke mozdulatlan testét a templom tetején. Bevitték és mindent megtettek érte – de nem tudtak mit kezdeni vele. Az Új Köztársaság legjobb orvosai sem találtak fizikai sérülést. Mind egyetértettek abban, hogy Luke él, de teljes sztázisban van. Semmiféle tesztre vagy szondára nem reagált.

Leiának nem sok reménye volt rá, hogy tehet valamit, de legalább itt akart lenni a testvérével.

Az ikrek zajosan trappoltak le a *Falcon* rámpáján, azon versenyezve, hogy melyikük tud hangosabban dobogni. Han ment közöttük, a kezüket fogta. – Csendben legyetek – mondta nekik.

– Megnézhetjük Luke bácsit? – kérdezte Jaina.

– Igen – felelte Han. – De most beteg. Nem fog tudni beszélni veletek.

– Meghalt? – kérdezte Jacen.

– Nem! – felelte Leia élesen. – Gyertek. Menjünk be a templomba – Az ikrek letotyogtak a rámpán. A csípős dzsun-

gelszag eleven emlékeket ébresztett fel Leiában. Kidőlt fák, rothadó levelek, virágok szaga állt össze átható illattá. Annak idején Leia ajánlotta ezt a helyet az Akadémia számára, de neki még nem volt ideje eljönni ide – csak most, hogy a bátyja kómában fekszik.

– Nem lesz valami kellemes – motyogta Han. Leia megszorította a férje kezét. Han sokkal erősebben és hosszabban szorított vissza, mint Leia várta.

Köpenyes alakok jöttek ki a templomból, a hajnali árnyak közül. Leia tizenkettőnek számolta őket. A menet élén felismerte Cilghal, a kalamári nő lazacszín arcát. Leia maga látta meg a Jedi-képességet a halforma nagykövetben, és ő biztatta Cilghalt, hogy jöjjön el Luke iskolájába. Cilghalnak diplomáciai képessége révén a Jedi-mester bukása utáni szörnyű napokban is sikerült összetartania a tizenkét tanítványt.

Leia másokat is felismert a közeledők közül: Streent, egy idősebb férfit, akinek vad sörénye kimeredezett a Jedi-csuklya alól. Streent gázkereső volt a Bepinen, és hangokat hallott a fejében. Leia észrevette a magas termetű Kirana Tit is, a dathomiri boszorkányt. Kirana Ti előrelépett, és rámosolygott az ikrekre; neki is volt egy kislánya, aki csak egy évvel lehetett idősebb az ikreknél, de ő Kirana hazájában maradt.

Leia Tionne-t is felismerte, akinek hosszú, ezüstös haja a hátát verdeste. Tionne a Jedi-történelem lelkes kutatója volt, és nagyon szeretett volna maga is Jedivé válni.

Aztán ott volt a szikár Kam Solusar, a bukott Jedi, akit Luke hozott vissza a világos oldalra. Meg Dorsk 81, az áramvonalas, síkos bőrű idegen lény, aki többgenerációs klón volt, mert a társadalma úgy vélte, hogy már elérték a tökéletességet.

Leia a többieket nem ismerte, de tudta, hogy Luke szorgosan kereste a jelölteket. Még mindig ott zengett az a hívás

a galaxisban, ami a tehetségeseket a Jedi-lovagok közé szólította.

Bár a mesterük most kómában hevert.

Cilghal felemelte uszonykezét. – Örülünk, hogy el tudtál jönni, Leia.

– Cilghal nagykövet – bólintott Leia. – Van valami változás a bátyám állapotában? – Nehéz léptekkel indultak vissza a templom felé. Leia előre tudta a választ.

– Nincs – rázta meg Cilghal a fejét. – De a te jelenléted talán hatni fog rá.

Az ikrek megéreztek a hangulat ünnepélyes szomorúságát; nem nevetgéltek, hanem a mohás kőfalakat tanulmányozták. Beléptek a hangárba, és Cilghal a turbólifthez vezette Leiáékat.

– Gyertek, Jacen, Jaina – fogta meg újra a gyerekek kezét Han. – Talán tudtok segíteni, hogy Luke bácsi jobban legyen.

– Hogyan? – kérdezte Jaina tágra nyílt, reménykedő szemmel.

– Még nem tudom, kicsim – felelte Han. – Ha valami eszettekbe jut, szóljatok.

A turbólift ajtaja bezárult, és emelkedni kezdtek a legfelső szint felé. Az ikrek hirtelen támadt nyugtalansággal kapaszkodtak össze. Azóta félték a turbólifttől, hogy egyszer levitte őket a Császárváros rothadó aljára. De már meg is érkeztek, és kiszálltak a nagy fogadóteremnél. Széles, sima, napfényben fürdő kőösvény vezetett egy magasabb pódiumhoz.

Leiának eszébe jutott, amikor ott állt ezen a pódiumon sok évvel ezelőtt, a Halálcsillag elpusztítása után, és kitüntetésekkel adott át Hannak, Csubakkának, Luke-nak és a javini csata többi hősének. De most valami fojtogatta. Han felnyögött mellette. Olyan mély, gyászos hang volt ez, amit Leia még sosem hallott tőle.